

и Америка. Презъ зимата тя отлита отъ насъ много надалечъ — въ гореща Африка — и прелита не на ята, а по една, по-рѣдко по две или три.

Когато напролѣтъ се върне въ родината си, всѣка кукувица се прибира въ своята, винаги една и сѣща

Кукувица

любима гора. Нѣколко дни следъ до-хаждането си тя поч-ва да кука; отначало слабо и рѣдко, следъ това по-силно и по-често и, най-после кука почти цѣлия день, като замлъква за малко само по-срѣдъ нощъ и презъ най-горещото време на деня. И презъ ти-хата лѣтна вечеръ и въ раното пролѣтно утро и посрѣдъ бѣлъ день се чува ту тукъ ту тамъ изъ гората, нейното жално „ку-

ку, ку-ку!“ и се носи далечъ изъ околността.

Кукувицата е доста жива и неспокойна птица. Цѣлъ день, отъ рано утро до късна нощъ тя е въ дви-жение; лети насамъ-нататъкъ и си търси храна. Храни се съ брѣмбари, пеперуди, личинки, най-много съ гж-сеницитѣ, покрити съ космици, които другитѣ носѣко-моядни птици не ядатъ. Космицитѣ на тѣзи гжсеници често пжти се набождатъ по стенитѣ на стомаха ѝ, така че той изглежда като обрасналъ съ косми. Куку-вицата се храни почти само съ насѣкоми и гжсеници, затова е много полезна. Семена и сочни плодове яде рѣдко, само когато е много гладна. Като знаемъ това,